

„...sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău!”

EDITORIAL

DANIEL PURDEL,
Redactor - șef

Ce urare frumoasă și ce mărturie deosebită transmite prin ea apostolul Ioan despre starea sufletească a lui Gaiu, cel cărui îi este adresată! Versetele care urmează (3 Ioan 1.3-6) ne dovedesc, pe de o parte, că nu este o urare gratuită, de complezență, și, pe de altă parte, că ceea ce este în interiorul nostru, în sufletul și mintea noastră, trebuie să se vadă în exterior, prin faptele noastre.

Ne-am bucura noi, oare, să ni se facă o astfel de urare, știind că ea va fi ascultată și dusă la îndeplinire de Dumnezeu sau ne-am îngrozi, realizând faptul că împlinirea ei ne-ar condamna cel puțin la îmbolnăvire gravă, dacă nu chiar la moarte?

O binecunoscută maximă latină spune „Mens sana in corpore sano!”, adică „O minte sănătoasă într-un corp sănătos”, expresie folosită în special pentru a promova educația fizică și sportul, susținând ideea că pentru a avea o minte sănătoasă trebuie să ai un trup sănătos.

Nici măcar din acest punct de vedere mulți nu se încadrează în cerințe, urmarea unei vieți sedentare – lipsită, atât de un efort fizic programat și intenționat, care să dea trupului vigoarea și forma fizică de care are nevoie, cât și de o alimentație sănătoasă și echilibrată – fiind, uneori, o stare mintală precară, care poate duce la depresii sau la alte probleme afective.

Ceea ce nu am știut, și probabil nu sunt mulți care știu acest lucru, este faptul că maxima de mai sus este scoasă din context – respectiv din unul dintre cele 306 versuri ale unui poem satiric scris de poetul roman Juvenal la sfârșitul secolului I - începutul secolului al II-lea d. Hr. – *Satira a X-a* –, căreia traducătorul i-a pus subtitlul: **Dorința nelegitimă (pofa rea) este sursa suferințelor**, din care redau câteva versuri:

„Roagă-te pentru o minte sănătoasă într-un corp sănătos. / Cere un suflet curajos, care să nu se teamă de moarte / și să considere lungimea zilelor ca o binecuvântare a naturii, / care să poată îndura orice fel de suferință, / care să nu cunoască mânia, să nu poftască nimic rău. / [...] Îți voi spune ce poți să îți oferi ție însuși, / căci, cu siguranță, singurul drum spre o viață liniștită este calea virtuții.”

Deși Juvenal nu era creștin, iar destina-

tarul rugăciunilor despre care amintește el nu era Dumnezeu, versurile acestea parcă sunt inspirate din acel „gând al veșniciei” despre care scria Solomon (Ecles. 3.11).

Este uimitoare asemănarea cu îndemnul apostolului Pavel către creștinii din Colose: „*omorâți mădulele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia, care este o închinare la idoli*” (Col. 3.5) sau cei din Tesalonic: „*Să căutați să trăiți liniștiți, să vă vedeți de treburi și să lucrați cu mâinile voastre, cum v-am sfătuit. Și astfel să vă purtați cuviincios cu cei de afară și să n-aveți trebuință de nimeni*” (1 Tes. 4.11-12), valabile pentru orice copil al lui Dumnezeu, de ieri sau de azi.

Urarea apostolului Ioan este edificatoare pentru a înțelege că trăirea pilduitoare a lui Gaiu era strict legată de „sporirea” sau creșterea sufletului sau a „omului dinăuntru”, cum îl numește apostolul Pavel, care se ruga lui Dumnezeu Tatăl ca: „...*potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelie pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu*” (Efes. 3.16-19).

Ne dorim să fim cunoscuți ca oameni care trăiesc o viață evlavioasă, după voia lui Dumnezeu, astfel ca o urare ca cea a apostolului Ioan să fie o binecuvântare pentru noi, și nu o osândă?

Să căutăm atunci să creștem în fiecare zi în omul dinăuntru, astfel ca sufletul nostru să ajungă „*la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos*” (Efes. 4.13). Cum?

Ascultând de apostolul Petru: „*De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos*” (2 Petru 1.5-8).

Așa să ne ajute Dumnezeu!

„*Praiubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine, și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău.*”
(3 Ioan 1.2)